

មាតិកាផែនដីដ៏សង្ឃឹម

និពន្ធ និងរៀបរៀងដោយ

www.facebook.com/SeekingtheWisdomofJesusinKhmer

រូបថតតំរូវខាងក្រៅដោយលោក អ៊ីថាន់ ក្រោលី (Ethan Crowley)

© រក្សាសិទ្ធិ ២០១៧

ភាគទី១ – សេចក្តីលំនាំដើម

មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ ដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ តែងតែមានជំនឿ និងសាសនារបស់ខ្លួន តែជំនឿ និងសាសនាទាំងនោះ តែងតែផ្លាស់ប្រែពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ជានិច្ច។ មនុស្សយើងមិនអាចរក្សាសេចក្តីជំនឿ ឬទំនៀមទំលាប់ប្រពៃណីរបស់ខ្លួន ឲ្យបានស្ថិតនៅដដែលជារៀងរហូតបាននោះឡើយ ពីព្រោះពេលមនុស្សមួយជំនាន់បានស្លាប់បាត់ទៅ នោះមនុស្សជំនាន់ក្រោយក៏បានអភិវឌ្ឍន៍ជំនឿរបស់ខ្លួន ដោយបញ្ចូលគំនិតថ្មីៗ ដែលគេគិតឃើញថាល្អត្រឹមត្រូវ បន្ថែមទៅលើជំនឿចាស់របស់មនុស្សជំនាន់មុន។ លុះរាប់រយឆ្នាំកន្លងមក ជំនឿចាស់របស់ដីដូនដីតាក៏បានរលាយបាត់អស់ ដោយជំនួសមកវិញនូវជំនឿថ្មី។

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរ ក៏មានបញ្ហាដូចគ្នានេះបានកើតឡើងដែរ។ បុព្វបុរសដំបូងរបស់ខ្មែរបានជឿថា ទោះជាដូនតាបានស្លាប់បាត់បង់ខាងរូបកាយហើយក៏ដោយ ក៏ព្រលឹងដូនតាទាំងនោះបន្តរស់នៅក្បែរៗក្នុងភូមិ ដើម្បីថែរក្សាមើលសុខទុក្ខកូនចៅរបស់ខ្លួនជានិច្ច។^(១) តែនៅពេលដែលប្រពៃណី និងទំនៀមទំលាប់របស់ឥណ្ឌាបានហូរចូលមកក្នុងស្រុកខ្មែរ នោះជំនឿទៅលើព្រហ្មញ្ញសាសនាក៏បានចូលមកដែរ។^(២) នៅក្នុងសាសនានេះបានបង្រៀនថា ព្រលឹងដូនតាដែលបានស្លាប់ទៅ មិនស្ថិតនៅក្បែរយើងរៀងរហូតនោះទេ គឺពួកគេបានចាប់ជាតិទៅវិញហើយ។ ជំនាន់ក្រោយមកទៀត

---

(១) យោងតាមសៀវភៅ ប្រពៃណី និងទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ ភាគទី១ និពន្ធដោយលោក ម៉ៀច ប៉ុណ្ណ បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ១២៤

(២) យោងតាមសៀវភៅ ជនជាតិខ្មែរ ភាគទី១ និពន្ធដោយលោក Paul Brunon និងលោក ស៊ុនហេង ម៉េងឈាង បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៧

ក៏បានកែច្នៃជំនឿទៅលើព្រហ្មញ្ញសាសនា ដោយបញ្ចូលទ្រឹស្តីថ្មីហៅថា « ទេវរាជ » គឺគេបានចាត់ទុកស្តេចជាព្រះមហាក្សត្រផង ជាព្រះអាទិទេពផង។^(៣) កាលពីមុនមិនដែលមានទ្រឹស្តីទេវរាជក្នុងព្រហ្មញ្ញសាសនាទេ តែពួកគេបានលាយចំរុះគំនិតថ្មីនេះជាមួយនឹងជំនឿចាស់ បង្កើតបានជាជំនឿថ្មីមួយ។ រាប់រយឆ្នាំកន្លងមកទៀត ស្តេចខ្មែរមួយអង្គបានងាកចេញពីមាគ៌ាព្រហ្មញ្ញសាសនា ដែលទ្រង់បានទទួលពីរាជវង្សមុនៗរបស់ព្រះអង្គ ហើយបែរមកគោរពបូជាពុទ្ធសាសនានិកាយមហាយានវិញ តែទ្រង់បានរក្សាទ្រឹស្តីទេវរាជដដែល។^(៤) ដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងពុទ្ធសាសនាមិនដែលមានទ្រឹស្តីទេវរាជទេ តែព្រះអង្គបានលាយចំរុះពុទ្ធសាសនា ជាមួយនឹងជំនឿនៃរាជវង្សមុនៗរបស់ទ្រង់ ហើយបង្កើតបានជំនឿថ្មីមួយទៀត ដូចជាបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ធ្លាប់ធ្វើពីមុនដែរ។ នៅជំនាន់ក្រោយៗមកទៀត ជីដូនជីតាខ្មែរបានកំណត់ថា ពុទ្ធសាសនានិកាយហ៊ិនយាន ជាសាសនារបស់រដ្ឋ។ គោលលទ្ធិដ៏ធំមួយក្នុងពុទ្ធសាសនានិកាយហ៊ិនយានបានបង្រៀនថា គ្មានព្រះអាទិទេព អ្នកតា ឬព្រលឹងវិញ្ញាណឯណា ដែលជាទីពឹងសម្រាប់មនុស្សនោះឡើយ គឺមានតែ « ខ្លួនទីពឹងខ្លួន »។^(៥) តែនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយបានទទួលឥទ្ធិពលនៃជំនឿចិនទៀត ខ្មែរជាច្រើនបាននិយមគោរពព្រលឹងវិញ្ញាណក្នុងម៉ាវិញ ដែលជំនឿនេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងជំនឿពីបុរាណទាក់ទងទៅនឹងព្រលឹងដូនតាដែរ។ ក្នុងជំនាន់អនាគត តើជនជាតិខ្មែរនឹងជឿទៅលើអ្វីទៀត?

នៅលើពិភពលោកយើងសព្វថ្ងៃនេះ ជំនឿ និងសាសនាដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ស្ទើរតែរាប់មិនអស់ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងចំនួននៃជំនឿ និងសាសនា

---

(៣) យោងតាមសៀវភៅ ជនជាតិខ្មែរ ខាងលើដដែល ទំព័រ ១៤
 (៤) ស្តេចនេះគឺជាព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ សូមមើលសៀវភៅ ជនជាតិខ្មែរ ខាងលើដដែល ទំព័រ ២៨
 (៥) យោងតាមសៀវភៅ ព្រះពុទ្ធទ្រង់បង្រៀនអ្វី? និពន្ធដោយលោក លីន កុសល បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ១៤៣-១៤៤

ដែលនៅសល់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គឺខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់! ដូចនេះ យើងអាចសន្និដ្ឋានបានថា ដីដូនដីតារបស់មនុស្សជាតិ ពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ ពិតជាបានកែប្រែជំនឿចាស់ ជាច្រើនលើកច្រើនសារមែន ក៏ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានចាត់ទុកមាត់នៃជំនឿណាមួយថា ជាមាត់

ដ៏ត្រឹមត្រូវនោះឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សតែងតែកែប្រែជំនឿរបស់ខ្លួនជារៀងរហូត ពីមួយតំណ ទៅមួយតំណពួកគេ។ បញ្ហានេះ គួរឲ្យយើងងឿងឆ្ងល់ថា ៖

**តើសាសនាមួយណា ដែលជាមាត់នៃជំនាន់ដើម
ហើយជាជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវ និងពិតប្រាកដនោះ?**

ភាគទី២ – មាត់នៃជំនាន់ដើម

ព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវចែងឲ្យយើងដឹងថា កាលពីដើមដំបូងបង្អស់ មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់ហៅថា « ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ » និង « ព្រះដ៏ជាដើមដំបូង និងជាចុងបង្អស់ » ។^(៦) ព្រះនាមទាំងពីរនេះមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់គ្មានទីចាប់ផ្តើម ឬគ្មានទីបញ្ចប់ គឺមានព្រះជន្មគង់នៅ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍រហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច ដោយព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ព្រះអង្គមិនត្រូវបានគេ

(៦) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យេរេមា ១០:១០ យ៉ូហាន ៥:២៦ និងវិវរណៈ ២១:៦

បង្កើតទ្រង់មកឡើយ ក៏គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ ដែលបានផ្តល់ជីវិតឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺព្រះជាម្ចាស់ទេតី ដែលជាប្រភពនៃជីវិតទាំងឡាយ ។

កាលដំបូងឡើយ ពុំទាន់មានអ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែមនុស្ស ព្រលឹងវិញ្ញាណទេវតា ឬវត្ថុផ្សេងៗក្តី គឺមានតែព្រះជាម្ចាស់មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារទ្រង់មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា និងប្រទានភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទើបព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតផ្ទៃមេឃផែនដី និងរបស់សព្វសារពើ រួមទាំងមនុស្សដំបូងពីរនាក់ គឺលោកអ័ដាម និងនាងអេវ៉ា ជាករិយារបស់លោក ។ ពួកគេគឺជាដីដូនដីតានៃមនុស្សជាតិទាំងឡាយ ។ រីឯផែនដីដែលទ្រង់បានបង្កើតមកនោះ វាល្អឥតខ្ចោះ គ្មានទុក្ខលំបាក គ្មានគ្រោះកាចចង្រៃ ឬសេចក្តីស្លាប់ទាល់តែសោះ ។ អ័ដាម និងអេវ៉ាក៏ល្អប្រពៃដែរ ថែមទាំងមិនចេះប្រព្រឹត្តិអំពើបាបអ្វីទៀតផង ។ ព្រះអង្គបានប្រទានពរដល់ពួកគេ ព្រមទាំងប្រគល់អស់ទាំងធម្មជាតិដែលមានគ្រាប់ពូជ និងដើមឈើដែលមានផលផ្លែគ្រប់បែបយ៉ាង ទុកជាអាហារសម្រាប់ពួកគេបរិភោគតាមចិត្ត ។^(៧)

នៅសម័យជំនាន់ដើមនោះ ពុំមានសាសនាអ្វីទេ ក៏គ្មានរូបព្រះដែរ ពីព្រោះអ្វីៗដែលធ្វើពីឈើ ឬថ្មដែលគ្មានជីវិត ពុំអាចតំណាងឲ្យព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅបានឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ័ដាម និងអេវ៉ាឲ្យធ្វើជាតំណាងព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីបង្ហាញនូវលក្ខណៈដ៏ល្អប្រសើររបស់ទ្រង់^(៨) ដូចជាកូនៗបង្ហាញនូវលក្ខណៈរបស់ឪពុកម្តាយខ្លួន ។ យ៉ាងនេះដែរ អ័ដាម និងអេវ៉ាក៏មានចំណែកពិសេសវិសាលក្នុងកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។

នៅសម័យជំនាន់ដើម ក៏គ្មានព្រះវិហារណាមួយ ដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើង

(៧) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ លោកុប្បត្តិ ១-២

(៨) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ លោកុប្បត្តិ ១:២៦-២៧

ទុកសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅនោះដែរ ពីព្រោះព្រះអង្គមិនចាំបាច់ពឹងពាក់ទៅលើដៃរបស់មនុស្ស ដែលទ្រង់បានបង្កើតមកនោះឡើយ។ គឺព្រះអង្គទេតើ ដែលជាអ្នកប្រទានជីវិតទាំងឡាយ និងរបស់សព្វសារពើដល់មនុស្ស ឲ្យពួកគេបានបរិភោគ និងប្រើប្រាស់តាមតំរូវការ។^(៩) ដោយហេតុនេះឯងបានជា នៅសម័យជំនាន់ដើមមនុស្សមិនចាំបាច់ប្លង់ស្ទង់ ឬធ្វើពិធីផ្សេងៗ ដើម្បីសុំអ្វីមួយពីព្រះជាម្ចាស់នោះឡើយ ពីព្រោះទ្រង់បានប្រទានអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងមកដល់ពួកគេហើយ។ ដូចនេះ អ័ដាម និងអេវ៉ាបានប្រកបជាមួយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ទាំងពឹងលើទ្រង់គ្រប់ជំពូក ដូចជាកូនប្រកបជាមួយឪពុកម្តាយដោយសុភមង្គលបំផុត។

ភាគទី៣ – មនុស្សបានបះបោរប្រឆាំងជំទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់

ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃមួយ អ័ដាម និងអេវ៉ាបានបះបោរប្រឆាំងទៅនឹងព្រះជាម្ចាស់ដោយពួកគេពុំបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ តែបែរជាពឹងលើគំនិតរបស់ខ្លួនទៅវិញ។ ពួកគេស្មានថា នឹងបានលើកខ្លួនជាធំស្មើនឹងឋានៈព្រះអង្គ និងក្លាយជាម្ចាស់

លើខ្លួនឯង ផ្ទុយទៅវិញបាន តែ ធ្វើ ឲ្យ ខ្លួន អាក្រក់តែប៉ុណ្ណោះ។^(១០) ការនេះប្រៀបបានដូចជាកូនប្រុសរបស់មន្ត្រីមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អម្នាក់ ដែលមិនបានស្តាប់

(៩) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ កិច្ចការ ១៧:២៤-២៥
 (១០) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ លោកុប្បត្តិ ៣

ដំបូន្មានរបស់ឪពុកម្តាយ តែវាក្លាយទៅជាក្មេងទំនើងវិញ ដើរអុកឡុកពេញភូមិ។ លទ្ធផលចុងក្រោយ គឺវាបានបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ឪពុក ធ្វើឲ្យលោកខ្មាសគេយ៉ាងខ្លាំង នៅចំពោះមុខមនុស្សគ្រប់ៗរូប រួមទាំងនាំឲ្យគេប្រមាថមាក់ងាយដល់ខ្លួនថែមទៀតផង! ដូចគ្នានេះ អីជាម និងអេវ៉ាបានបង្គាប់បង្គោនដល់ព្រះកិត្តិនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ ដោយព្រោះព្រះអង្គបានបង្កើតពួកគេមកតាមលក្ខណៈដ៏ល្អប្រសើររបស់ ទ្រង់ផ្ទាល់ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបែរជាធ្វើឲ្យខ្លួនអាក្រក់ទៅវិញ។

ម៉្លោះហើយ ទើបព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានដាក់បណ្តាសាដល់ផែនដី នាំឲ្យមាន ទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីស្លាប់ ចូលមកក្នុងលោកីយ៍ជាលើកដំបូង។ នេះជាទណ្ឌកម្ម សមហេតុសមផល ដែលពួកគេត្រូវទទួលយក ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន។^(១១)

លុះក្រោយមក ពូជពង្សរបស់អីជាម និងអេវ៉ាបាននាំគ្នាប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ប្រឆាំង ទៅនឹងព្រះជាម្ចាស់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ទើប ទ្រង់ក៏បានបំបាត់ភាសារបស់ពួកគេ មិនឲ្យ ស្តាប់គ្នាបាន។ ការនេះធ្វើឲ្យមនុស្សជាតិ បានបែកខ្ញែកគ្នា ទៅជាជាតិសាសន៍ដទៃ តាមពូជអំបូររៀងៗខ្លួន ព្រមទាំងទៅរស់នៅ ក្នុងតំបន់ និងនិយាយភាសាផ្សេងៗពីគ្នា ចាប់តាំងពីពេលនោះមក។^(១២)

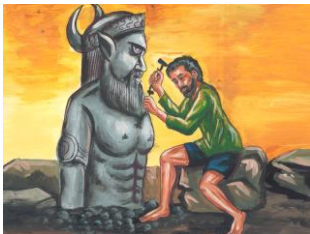

(១១) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៩
 (១២) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ លោកុប្បត្តិ ១១:១-៩

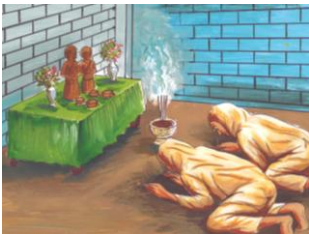
ភាគទី៤ – មនុស្សបានបង្កើតជំនឿ និងសាសនា ដើម្បីមានទីពឹងជំនួសព្រះជាម្ចាស់

ពីមួយជំនាន់ ទៅមួយជំនាន់ មនុស្សជាតិបានភ្លេចព្រះដែលបានបង្កើតខ្លួន បន្តិចម្តងៗ រហូតដល់បំភ្លេចទ្រង់ទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែ បណ្តាសា ការរងទុក្ខលំបាក និង សេចក្តីស្លាប់ នៅតែមាននៅលើផែនដីដែល។ ដូច្នេះហើយ ទើបមនុស្សគិតឃើញថា ត្រូវការរកទីពឹងណា ដែលធំ និងខ្លាំងពូកែជាងខ្លួន ដើម្បីមានទីកន្លៀងធ្វើស្រែចំការ និងជួយបណ្តេញគ្រោះកាចចង្រៃ ឲ្យបានរស់រានមានជីវិតបន្តទៅមុខទៀត។

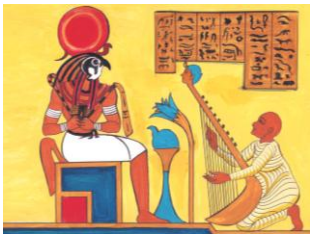
ដូច្នេះ តាមការនឹកឃើញក្នុងចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ មនុស្សបានយកដុំថ្ម ឈើ ប្រាក់ មាស មកច្នៃឲ្យមានរូបសណ្ឋានផ្សេងៗ ដូចអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក ដូចជាសត្វ ឬមនុស្សជាដើម។ រួចមក ពួកគេបាននាំគ្នាក្រាបចុះថ្វាយបង្គំរូបទាំងនោះ ដោយចាត់ទុកវាជាព្រះរបស់ខ្លួន ជំនួសព្រះជាម្ចាស់ទៅវិញ។ មនុស្សក៏បានគោរព ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ដីដូនដីតា ដែលបានស្លាប់ទៅ ដោយចាត់ទុកពួកគេជាព្រះរបស់ ខ្លួនថែមទៀត។ មនុស្សបានគោរពថ្វាយបង្គំវត្ថុទាំងនោះ តាមពិធីផ្សេងៗដែលខ្លួន បានច្នៃប្រឌិត និងបង្កើតមក ដែលហៅថា « សាសនា » ដោយសង្ឃឹមថា វានឹងអាច

ជនជាតិ កាណាន បុរាណកំពុងតែ ធ្លាក់រូបព្រះម៉ូឡុក ប្រមាណឆ្នាំ ១.៥០០ មុនគ្រិស្តសករាជ

ជនជាតិ អាម៊ីរី បុរាណសែនព្រេន ដូនតា ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន ប្រមាណ ឆ្នាំ ២.០០០ មុនគ្រិស្តសករាជ

ជនជាតិ អេហ្ស៊ីប បុរាណថ្វាយបង្គំ រូបព្រះវ៉ា ក្នុងវិហារ ប្រមាណឆ្នាំ ២.៥០០ មុនគ្រិស្តសករាជ

ជួយរំដោះពួកគេ ឲ្យរួចពីការងទុក្ខលំបាក គ្រោះកាចចង្រៃ ឬសេចក្តីស្លាប់បាន។ ប៉ុន្តែ ការបន់ស្រន់ ឬងស្លង់បែបនេះ វាមិនអាច រំដោះពួកគេ ឲ្យរួចផុតពីបណ្តាសា ដែល ព្រះ ជាម្ចាស់ បាន ដាក់ ទៅលើ ផែនដីនោះ ទាល់តែសោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទង្វើបែបនេះ វាកាន់តែប្រឆាំងជំទាស់ទៅនឹងព្រះអង្គ រឹតតែខ្លាំងឡើងៗទៅវិញទេ ។^(១៣)

ទោះបីជាមនុស្សបានប្រព្រឹត្តិបែបនេះក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់នៅតែបន្តប្រទាន ទឹកភ្លៀងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើស្រែចំការ ទុកឲ្យពួកគេនៅមានជីវិតស្ថិតស្ថេរគង់វង្ស^(១៤) ពីព្រោះព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដល់មនុស្សជាតិ ដែលទ្រង់បានបង្កើត មក។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបែរជាលើកតម្កើង ហើយថ្លែងអំណរគុណដល់រូបព្រះក្លែងក្លាយ ដែលខ្លួនបានធ្លាក់ពីថ្ម ឬឈឺទៅវិញ ដោយស្មានថា វត្ថុទាំងនោះបានធ្វើឲ្យមាន ទឹកភ្លៀងធ្លាក់មកចិញ្ចឹមជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទង្វើនេះធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ពិត កើតមានព្រះហឫទ័យក្រេវក្រោធជាខ្លាំង!^(១៥)

យ៉ាងណាមិញ យើងឃើញថា មនុស្សបានធ្វើខ្លួនទៅជាល្វីល្វើ ដោយបំភ្លេច ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅចោល និងបែរជាធ្វើជីវិត ដែលខ្លួនបានទទួលពីព្រះអង្គមក ទៅលើវត្ថុដែលគ្មានជីវិតទៅវិញ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បណ្តោយ ឲ្យពួកគេប្រព្រឹត្តិតាមអំពើចិត្តលោភលន់របស់ខ្លួន គឺគេបានបន្ទាបបន្ថោកដល់ខ្លួនឯង

(១៣) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ចោទិយកថា ២៧:១៥ ៖ « ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែល ធ្លាក់ ឬស្ថិតធ្វើរូប ដែលជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាបស់ដែលដៃជាងធ្វើ » ។
 (១៤) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាថាយ ៥:៤៥
 (១៥) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ រ៉ូម ១:១៨-២១

ដោយប្រព្រឹត្តិអំពើសៅហ្មងគ្រប់បែបយ៉ាង ដូចជាអំពើផិតក្បត់ សហាយស្មន់ ចង់សម្លាប់គេ លួចប្លន់ អំនួតអួតអាង ខិលខូច ឧបាយកល អាសអាភាស ច្រណែនឈ្នានីស ជេរប្រមាថ ឥតស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ប្រមឹកស៊ីផឹកជ្រុល និងអំពើផ្សេងៗទៀត ដែលស្រដៀងទៅនឹងអំពើទាំងនេះផងដែរ។ ទង្វើទាំងនេះជាកស្មតាង

បង្ហាញថា មនុស្សជាតិបានធ្វើខ្លួនឲ្យត្រឡប់ជាអាក្រក់ហួសល្បឺត។ នៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន មនុស្សយើងដឹងហើយថា អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិបែបនេះ គួរនឹងទទួលទោសដល់ជីវិត។^(១៦) ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្ស

ខំប្រឹងធ្វើល្អវិញ ប៉ុន្តែ ធ្វើបានតែមួយភ្លែតៗប៉ុណ្ណោះ រួចបែរទៅប្រព្រឹត្តិអំពើបាបវិញទៀត ពីព្រោះ មនុស្សជាតិទាំងឡាយកំពុងតែជាប់មាននិស្ស័យបាបនៅនឹងខ្លួន ដែលយើងមិនអាចកែតម្រូវឲ្យល្អដូចដើមវិញបានឡើយ។

រីឯសាសនាទាំងប៉ុន្មាន ដែលមនុស្សបង្កើតមក វាមិនដែលរំដោះពួកយើងឲ្យរួចពីបណ្តាសា ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ទៅលើផែនដីនោះឡើយ។ ហេតុនេះហើយ បានជាមនុស្សតែងតែកែប្រែជំនឿរបស់ខ្លួន ពីមួយជំនាន់ ទៅមួយជំនាន់ ដើម្បីរកបានដំណោះស្រាយណាមួយ ដែលពិតប្រាកដត្រឹមត្រូវ តែពួកគេនៅតែរកមិនបានសោះ។

លើសពីនេះទៅទៀត សាសនាទាំងប៉ុន្មាន ដែលមនុស្សបង្កើតមកនោះ ក៏មិនមែនជាមាគ៌ានៃជំនឿដ៏ពិតដែរ។ តាមមាគ៌ានៃជំនឿដ៏ពិត គឺព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សដែលទាបជាងទ្រង់មក ដោយសារព្រះចេស្ដាដ៏ខ្លាំងពូកែបំផុតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេមានតំរូវការ ដើម្បីឲ្យមនុស្សចេះស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់

(១៦) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ រ៉ូម ១:២២-៣២

យកទ្រង់ជាទីពឹងសម្រាប់ខ្លួនជានិច្ច។ ក៏ប៉ុន្តែ តាមគំនិតល្វីល្វើរបស់មនុស្ស នៅពេលដែលខ្លួនកំពុងតែស្ថិតក្នុងភាពទន់ខ្សោយ ហើយត្រូវការរកទីពឹង ពួកគេគិតថា មនុស្សមានសមត្ថភាពអាចបង្កើតព្រះមួយ ដែលខ្លាំងពូកែជាងខ្លួនបាន ដើម្បីយកព្រះនោះមកធ្វើជាទីពឹងអាងទៅវិញ។ កូនមិនអាចបង្កើតឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ដើម្បីយកធ្វើជាទីពឹងក្នុងជីវិតបានទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ មនុស្សក៏រឹតតែមិនអាចបង្កើតព្រះ ដែលធំជាងខ្លួន ដើម្បីយកធ្វើជាទីពឹងអាងបានឡើយ។ សូមលោកអ្នកយកចំណុចដ៏សំខាន់នេះមកវិះគិតពិចារណាចុះ៖

មនុស្សត្រូវការពឹងផ្អែកទៅលើព្រះអាទិករ ដែលបានបង្កើតខ្លួនមក ។ តើមនុស្សអាចពឹងផ្អែកទៅលើព្រះណាមួយ ដែលខ្លួនបានបង្កើតបានដែរឬទេ?

យើងឃើញថា រហូតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សជាតិទាំងឡាយប្រៀបបានដូចជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែក ដែលបានរង្វេងឆ្ងាយពីមាត់ដ៏ល្អ ចូលទៅក្នុងព្រៃខ្មៅ ទើបគេនាំគ្នារត់ពីមពពើម រកដានណាដែលអាចនាំគេឲ្យរួចពីព្រៃបាន។ តែផ្ទុយទៅវិញ គេត្រូវបានឃ្លាតពីមាត់ដ៏ល្អ ចូលក្នុងព្រៃកាន់តែជ្រៅទៅៗ ហើយភ័យព្រួយរន្ធត់ជានិច្ច។ តើអ្នកណាអាចសង្គ្រោះគេបាន?

ភាគទី៥ - ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំផែនការសង្គ្រោះមនុស្ស

ទាល់តែមានអ្នកដែលមើលឃើញ ហើយស្គាល់ព្រៃ និងផ្លូវច្បាស់ ទើបអាចដឹកដៃនាំផ្លូវពួកគេ ឲ្យរួចពីការវង្វេងនៅក្នុងព្រៃនេះ ទៅរកមាត់ដីត្រឹមត្រូវវិញបាន។ មានតែព្រះជាម្ចាស់មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចធ្វើការនេះបាន។ ព្រះអង្គនៅតែមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា អាណិតអាសូរដល់មនុស្ស ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក។ ព្រះអង្គប្រៀបបានដូចជាឪពុកល្អតែងតែឈឺឆ្កាលដល់កូនរបស់ខ្លួន ដែលកើតរោគកាច ស្ទើរផុតដង្ហើមដែរ គឺលោកចង់សង្គ្រោះកូនណាស់! ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់បានសំរេចព្រះហឫទ័យរៀបចំផែនការមួយ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ចូលទៅក្នុងព្រៃដឹកដៃមនុស្ស ឲ្យបានត្រឡប់មកឯមាត់ដើមវិញ។

នៅនាឆ្នាំប្រមាណ ៧០០ មុនគ្រិស្តសករាជ (១៥៧ ឆ្នាំមុនពុទ្ធសករាជ) ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅបុរសម្នាក់ឈ្មោះអេសាយ ឲ្យនាំព្រះបន្ទូលមកមនុស្សប្រកាសអំពីផែនការរបស់ព្រះអង្គ។ លោកអេសាយបានប្រាប់ឲ្យគេដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នឹងចាត់ព្រះសង្គ្រោះមួយអង្គ យាងមកសង្គ្រោះមនុស្សលោកឲ្យរួចពីបាប។ លោកពោលថា « ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់នឹងប្រទានទីសំគាល់មួយមកអ្នករាល់គ្នាដោយព្រះអង្គទ្រង់ មើល នាងព្រហ្មចារីនឹងមានគភ៌ប្រសូតបានបុត្រា១ ហើយនិងឲ្យព្រះនាមថា “អេម៉ាញុអែល” » ប្រែថា « ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយយើង »។^(១៧) លោកអេសាយប្រាប់ឲ្យគេដឹងថា មុនព្រះសង្គ្រោះនោះយាងមកដល់ នឹងមានឮសំឡេងមួយស្រែកនៅវាលរេហោស្ថានថា « ចូររៀបចំផ្លូវសម្រាប់ទទួលព្រះអង្គ »។^(១៨)

(១៧) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ អេសាយ ៧:១៤
(១៨) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ អេសាយ ៤០:៣

ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានរំលឹកពួកគេជាច្រើនដង តាមរយៈលោកអេសាយ អំពី ព្រះដ៏ពិតតែមួយព្រះអង្គនោះថា ទ្រង់ជានរណា ព្រមទាំងពន្យល់ពួកគេថា ការថ្វាយបង្គំអ្វីៗ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក ជំនួសព្រះអង្គផ្ទាល់ នោះមិន ត្រឹមត្រូវឡើយ។ លោកអេសាយបានលើកឡើងថា គេកាប់ដើមឈើដ៏ធំៗ ដែលដុះ លូតលាស់ឡើងដោយសារទឹកភ្លៀង ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមក គេក៏យកមួយ ចំណែកមកពុះជាអុសចំអិនម្ហូប តែខ្លឹមឈើដែលមានតម្លៃជាង គេយកមកធ្លាក់ធ្វើ រូបបដិមា រួចក៏ក្រាបទូលអង្វរដល់រូបនោះថា « សូមជួយរំដោះទូលបង្គំផង! ដ្បិត ព្រះអង្គជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ!»។ លោកប្រាប់គេថា ភ្នែកគេងងឹតមើលអ្វីពុំឃើញ ហើយចិត្តគេក៏ពុំយល់អ្វីដែរ គ្មាននរណាម្នាក់ចាប់អាមេណ៍ វិះគិតពិចារណាថា « ខ្ញុំបានផុតឈើនេះ អស់ពាក់កណ្តាលដាំបាយហូបផ្អែក រីឯឈើពាក់កណ្តាលនៅ សល់ ខ្ញុំយកទៅធ្វើជារូបព្រះ រួចខ្ញុំនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំដុំឈើនោះ!»។^(១៩)

ឮអញ្ចឹង មនុស្សមុខជាខឹងលោកណាស់ ពីព្រោះហាក់ដូចជាលោកមានបំណង ចង់ មើលងាយពួកគេ តែផ្ទុយទៅវិញ លោកមានចិត្តឈឺឆ្កាល ចង់ដាស់តឿនគេឲ្យភ្ញាក់ ដឹងខ្លួនឡើង កែប្រែចិត្តគំនិត លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៃព្រះដ៏ពិតតែមួយព្រះអង្គវិញ។

៧០០ ឆ្នាំកន្លងផុតទៅ នៅនាដើមសម័យព្រះយេស៊ូវ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ បុរសម្នាក់ទៀតឲ្យមក ដើម្បីរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ទទួលព្រះអង្គសង្គ្រោះ តាមពាក្យទំនាយ

(១៩) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ អេសាយ ៤៤:៩-២០

របស់លោកអេសាយ។ បុរសនេះឈ្មោះយ៉ូហាន ប្រែថា «ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ព្រះគុណ»។ លោកយ៉ូហានរស់នៅក្នុងវាលរហោស្ថាន ហើយឧស្សាហ៍ប្រាប់មនុស្សឲ្យកែប្រែចិត្តគំនិតជាថ្មី ដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យរួចពីបាប ពីព្រោះនៅថ្ងៃមួយ ព្រះអង្គនឹងជំនុំជំរះគេដោយភ្លើង។^(២០) មនុស្សខ្លះគិតថា ប្រហែលជាអ្នកនេះជាអ្នកសង្គ្រោះដែលត្រូវយាងមក តាមដែលមានចែងទុកក្នុងព្រះគម្ពីរ តែលោកយ៉ូហានប្រកែកថា «មិនមែនទេ ខ្ញុំជាសំឡេង ដែលបន្លឺឡើងនៅទីរហោស្ថានថា “ចូរតំរង់ផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់” ដូចជាលោកអេសាយបានទាយទុក»។^(២១) លោកយ៉ូហានពោលទៀតថា «ព្រះអង្គដែលយាងមកក្រោយខ្ញុំ ទ្រង់មានអំណាចលើសជាងខ្ញុំទៅទៀត!»។^(២២)

ភាគទី៦ – តើព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជានរណា?

លុះដល់ពេលកំណត់ហើយ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ចាត់ព្រះអង្គសង្គ្រោះឲ្យយាងចូលមកក្នុងលោកីយ៍ ប្រសូតចេញពីស្រ្តីព្រហ្មចារីម្នាក់។ នេះជាទីសំគាល់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលទាយ តាមរយៈលោកអេសាយ ៧០០ ឆ្នាំមុន បញ្ជាក់ថា បុត្រនេះជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលត្រូវយាងមកពិតមែន។ ទេវតារបស់

ព្រះនាម «យេស៊ូវ» ប្រែថា «ព្រះជាម្ចាស់ជាទីសង្គ្រោះ»

ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានបង្គាប់ឲ្យគេថ្វាយព្រះនាមថា «យេស៊ូវ» ដែលមានន័យថា «ព្រះជាម្ចាស់ជាទីសង្គ្រោះ»។^(២៣)

(២០) កថាខណ្ឌនេះសង្ខេបអំពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាថាយ ៣:១-១២ និងម៉ាកុស ១:២-៤
 (២១) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១:២៣
 (២២) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាកុស ១:៧
 (២៣) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាថាយ ១:២១ និងលូកា ១:៣១

ថ្ងៃមួយ លោកយ៉ូហានឃើញព្រះយេស៊ូវយាងមករកលោក ក៏មានប្រសាសន៍ប្រាប់គេថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលដកបាបចេញពីមនុស្សលោក។ លោកពោលទៀតថា « គឺពីព្រះអង្គនេះហើយ ដែលខ្ញុំប្រាប់ថា ព្រះអង្គដែលយាងមកក្រោយខ្ញុំ ទ្រង់មានឋានៈប្រសើរជាងខ្ញុំ ដ្បិតទ្រង់គង់នៅមុនខ្ញុំ » ។ (២៤)

គួរឲ្យកត់សំគាល់ ដែលលោកមានប្រសាសន៍ថា « ទ្រង់គង់នៅមុនខ្ញុំ » យ៉ាងដូច្នេះ ពីព្រោះខាងសាច់ឈាម លោកយ៉ូហានមានអាយុច្រើនជាងព្រះយេស៊ូវ ៦ខែ។ ក៏ប៉ុន្តែ កុំឲ្យយល់ច្រឡំ លោកបានពោលបែបនេះ ព្រោះតែដឹងច្បាស់ថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅតាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍ គឺមុនពេលមានអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែ ប្រហែលជាពីរពាន់ឆ្នាំមុនសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ទើបព្រះយេស៊ូវបានប្រសូតមកក្នុងពិភពលោកនេះ ជាមនុស្សមានសាច់ឈាម ។ (២៥)

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះជន្មគង់នៅ
តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍
និងរបស់សព្វសារពើទាំងអស់

នៅពេលមួយ ដែលព្រះយេស៊ូវនៅជាមួយនឹងលោកយ៉ូហាន ស្រាប់តែមានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីលើមេឃមកថា « ឯងជាកូនស្គន់ភ្លាអញ ជាទីពេញចិត្តអញណាស់! » នោះលោកយ៉ូហានបានផ្តល់សក្ខីភាពអំពីព្រះយេស៊ូវថា « ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះពិតមែន! » ។ (២៦)

ព្រះយេស៊ូវបានត្រាស់ហៅមនុស្សឲ្យកែប្រែចិត្តគំនិត ដូចជាលោកអេសាយ និងលោកយ៉ូហានដែរ រួមទាំងមានព្រះបន្ទូលជាច្រើន ប្រាប់ពួកគេអំពីថ្ងៃមួយ ដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងជំនុំជំរះមនុស្សលោកទាំងអស់ ។

(២៤) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១:២៩-៣០
(២៥) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១:១-២ និង ១៤
(២៦) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាកុស ១:១១ និងយ៉ូហាន ១:៣៤

ដោយសារព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ទើបទ្រង់អាចធ្វើជាអ្នកតំណាងឲ្យព្រះដ៏ពិតប្រាកដ ផ្សះផ្សាយើងឲ្យស្គាល់ទ្រង់ឡើងវិញបាន ។^(២៧)

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលប្រាប់គេថា « ព្រះអង្គដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក ទ្រង់ពិតប្រាកដហើយសេចក្តីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮពីទ្រង់ នោះខ្ញុំក៏ប្រាប់ដល់មនុស្សលោកដែរ » ។^(២៨)

ព្រះយេស៊ូវក៏មានព្រះបន្ទូលដែរថា « ខ្ញុំ ហើយនិងព្រះវរបិតា គឺតែមួយព្រះអង្គទេ » ។^(២៩) ដូច្នេះហើយ ទើបព្រះយេស៊ូវជាវស្សីនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ និងជាពន្លឺដ៏ពិតប្រាកដតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលមកក្នុងលោកីយ៍ អាចបំភ្លឺមនុស្សទាំងឡាយបាន ។^(៣០) ហេតុនេះហើយបានជាព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា « ខ្ញុំជាផ្លូវជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមកតាមខ្ញុំ នោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ » ។^(៣១)

ព្រះយេស៊ូវជាផ្លូវ
ជាសេចក្តីពិត
ហើយជាជីវិត

ភាគទី៧ – មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រឡប់ទៅឯមាត់ដើមវិញ

ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតលោកីយ៍ទាំងមូល និងមនុស្សជាតិទាំងឡាយ ទើបទ្រង់មានសិទ្ធិអំណាចជំនុំជំរះមនុស្សគ្រប់ៗរូប គ្មាននរណាម្នាក់អាចគេចផុតពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គបានឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់នឹងវិនិច្ឆ័យលោកីយ៍ទាំងមូលដោយយុត្តិធម៌ ទៅតាមអស់ទាំងគំនិត ដែលមានក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស

(២៧) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ កូឡូស ១:១៥ និង ២០

(២៨) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ៨:២៦

(២៩) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១០:៣០

(៣០) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ហេព្រើរ ១:៣ ហើយនិងយ៉ូហាន ១:៤ និង ៨:១២

(៣១) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១៤:៦

និងអំពើទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តិ។ ដោយព្រោះព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ជា « ព្រះដ៏ជាដើមដំបូង និងជាចុងបង្អស់ » ដូច្នេះ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សគ្រប់ៗគ្នានឹងត្រឡប់មកឯមាត់ ដើមវិញជាមិនខាន ទោះជាគេមិនព្រមក៏ដោយ។ សាក្សីនៃព្រះយេស៊ូវមួយរូបបានពោលថា គ្រប់ទាំង ជង្គង់នឹងលុតក្រាបចុះ ហើយមនុស្សគ្រប់ភាសានឹងថ្វាយសិរីរុងរឿងទូលព្រះជាម្ចាស់ ដោយថ្លែងប្រកាសឡើងថា « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់! » ។^(៣២)

**យើងមិនអាចគេចផុត
ពីសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់
ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ**

ចំពោះអស់អ្នកណា ដែលទទួលជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយកែប្រែចិត្តគំនិត ឲ្យបែរមកគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះដ៏ពិតតែមួយវិញ ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់នឹងសង្គ្រោះគេឲ្យ រួចពីទោសនៅថ្ងៃជំនុំជំរះនោះ។ ទ្រង់ក៏នឹងប្រទានឲ្យពួកគេអាចទៅជាបុត្ររបស់ ព្រះអង្គផ្ទាល់ រួមទាំងប្រទានជីវិតអមតៈ ឲ្យពួកគេបានរស់នៅលើផែនដីថ្មី ដែលទ្រង់ នឹងបង្កើតផងដែរ។^(៣៣) នៅលើផែនដីថ្មីនោះ នឹងលែងមានបាប ឬបណ្តាសាទៀត ហើយ។ មានចែងទុកក្នុងព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវថា « ព្រះ ទ្រង់នឹងជូតអស់ទាំងទឹកភ្នែក ពីភ្នែកគេចេញ និងគ្មានសេចក្តីស្លាប់ ឬសេចក្តីសោកសង្រេង ឬសេចក្តីយំទួញ ឬទុក្ខ លំបាកណាទៀតឡើយ »^(៣៤) នោះពួកគេនឹងប្រកបដោយសិរីរុងរឿង និងសុភមង្គល បំផុត ជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ រហូតដល់អស់កល្បត្រឡប់ទៅ។

រីឯអស់អ្នកណា ដែលបដិសេធមិនព្រមទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ នោះទ្រង់ក៏ នឹងបដិសេធមិនព្រមទទួលស្គាល់គេវិញដែរ។ ពួកគេប្រាកដជានឹងបានទៅដល់ទីដៅ របស់ផ្លូវ ដែលខ្លួនបានដើរជាមិនខាន គឺនៅថ្ងៃជំនុំជំរះនោះ ពួកគេនឹងនាំគ្នាវត់ពួន

(៣២) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ភីលីព ២:១០-១១
 (៣៣) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ១:១២ និង ៣:៣៦ ហើយនិងវិវរណៈ ២១:១
 (៣៤) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ វិវរណៈ ២១:៤

ដើម្បីគេចឲ្យផុតពីសេចក្តីក្រវក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេនឹងបោះបង់អស់ទាំង រូបព្រះក្លែងក្លាយ ដែលបានធ្វើពីឈើ ឬថ្មចោល ពីព្រោះវាមិនមានប្រយោជន៍អ្វីសោះ អាចនឹងជួយគេ ឲ្យរួចផុតពីសេចក្តីក្រវក្រោធរបស់ព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដាខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត

នៅថ្ងៃនោះបានឡើយ។^(៣៥) មិនថាធ្វើ អ្វីក៏ដោយ ពួកគេមុខតែនឹងត្រូវបានបោះ បង់ចោលទៅក្នុងឋាននរក ដែលព្រះ គម្ពីរហៅថា « បឹងភ្លើង » ដែលមិនចេះ រលត់ ហើយផ្សែងភ្លើងវានឹងហុយឡើង ដល់អស់កល្បជានិច្ច។^(៣៦) ពួកគេនឹង

នៅទីងងឹតអន្តការដ៏មហាវេទនាបែបនេះ ជារៀងរហូត ពីព្រោះបានធ្វើឲ្យខ្លួនគំរក់ ចោលម្សៀតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដោយបានប្រព្រឹត្តិអំពើសៅហ្មង ជាពិសេស ពួកគេ បានប្រមាថមាក់ងាយដល់ព្រះកិត្តិនាមដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះអង្គ ថែមទាំងព្រះគុណដ៏លើស លប់របស់ទ្រង់ ដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សទៀតផង! ពួកគេនឹងលែងឃើញសិរីរុងរឿង របស់ព្រះជាម្ចាស់ ពន្លឺ ឬអ្វីៗល្អទៀត រហូតដល់អស់កល្បជាអង្វែងតរៀងទៅ។^(៣៧)

ក្នុងព្រះគម្ពីរមានចែងទុកមកថា « ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ នោះមិនជាប់មានទោសទេ តែអ្នកណាដែលមិនជឿវិញ នោះត្រូវមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ហើយទោសនេះ គឺថា ពន្លឺបានមកក្នុងលោកីយ៍ តែមនុស្សលោកចូលចិត្តនឹងសេចក្តីងងឹតជាជាងពន្លឺ »។^(៣៨)

(៣៥) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ អេសាយ ២:១២-២១
(៣៦) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាកុស ៩:៤៣-៤៨ ហើយនិងវិវរណៈ ១៤:១១ និង ២០:១៤
(៣៧) យោងតាមព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ថែស្សាឡូនីចទី២ ១:៨-១០ យូដាស ១:១៣ និងវិវរណៈ ២១:៨
(៣៨) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យ៉ូហាន ៣:១៨-១៩

ភាគទី៨ – តើលោកអ្នកកំពុងដើរតាមមាគ៌ាមួយណា?

ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា
« ចូរឲ្យចូលតាមទ្វារចង្អៀត ដ្បិតទ្វារដែល
នាំទៅឯសេចក្តីហិនវិនាស នោះធំ ហើយ
ទូលាយផង ក៏មានមនុស្សជាច្រើន ដែល
ចូលតាមទ្វារនោះ តែងទ្វារដែលនាំទៅឯជីវិត
នោះតូច ហើយចង្អៀតវិញ ក៏មានមនុស្សតិច
ណាស់ ដែលរកផ្លូវនោះឃើញ » ។ (៣៩)

តើលោកអ្នកកំពុងដើរតាមមាគ៌ាមួយណា? តើនរណាបានរៀបចំមាគ៌ានោះ
ឲ្យ? តើមាគ៌ានោះនឹងនាំលោកអ្នកឲ្យបានទៅដល់ទីណា? នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ តើលោកអ្នក
គិតស្មានថា នឹងបានទទួលអ្វីពីព្រះជាម្ចាស់ដែរ? ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ៖

« ចូរឈប់មួយសន្ទុះ ហើយពិចារណាមើល
ចូររំពឹងគិតអំពីមាគ៌ាជំនាន់ដើម
ដើម្បីឲ្យដឹងថា តើមាគ៌ាណាជាមាគ៌ាល្អ
រួចនាំគ្នាដើរតាមមាគ៌ានោះទៅ
ចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងបានស្ងប់ » ។ (៤០)

(៣៩) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ ម៉ាថាយ ៧:១៣-១៤

(៤០) ដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរព្រះយេស៊ូវ យេរេមា ៦:១៦